

„Na trénincích se peru, mimo ring jsem hodná,“

tvrdí jedna z nejlepších českých boxerek Eva Líšková

strana III

relax

SOBOTA 21. KVĚTNA A NEDĚLE 22. KVĚTNA 2011

LIDOVÉ NOVINY

Žádné pohádky, samá pravda

KRESBA MAREK POKORNÝ

Mít **modrou krev**, to může pro člověka hodně znamenat. A dokonce i pro takového, kterému ještě není ani třicet a na rodový majetek si nikdy ani nesáhne. Urozené kořeny jsou pro nejmladší potomky staré české šlechty důležité, třeba kvůli úctě k tradici. **Žádné speciální výhody** do života jim však nepřinášejí.

STANISLAVA PECKOVÁ

Pro staletí se vypráví legenda o zlaté korouhvičce: Stalo se to v předvečer slavné bitvy u Kresčaku mezi Francouzi a Angličany, té, při níž měl starý, slepý a smrtelně raněný Jan Lucemburský pronést svá poslední slova „Toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal!“ Ještě před bitvou prý jeden statečný český bojovník přes koleno přelomil anglickou korouhev,a za to ji dostal do erbu a pak se objevuje u nás.“ končí rodinnou zkazku produktový návrhář Jan Zahraděcký.

Společně se svými sourozenci Helenou a Václavem jsou posledními potomky rodu Zahraděckých ze Zahradek, který, jak praví Otův slovník naučný, může doložit svůj rodokmenem až do 14. století. A ačkoli autor hesla August Sedláček míní, že „zdali pak nějaké potomstvo zchudlé žilo, není známo“, či se dokonce rodu přisuzuje, že už dávno vymřel, přímí potomci se mají k světu a rodovou historii pomalu slepují dohromady ze starých dokumentů a písemností, které jim zanechal dědeček. Samotná ves Zahradky zmizela a po předcích zůstal jen stovky let starý náhrobní kámen v kostele

v jihočeském Starém Hobzí. Přesto mají sourozenci v plánu dál sledovat stopy rodinné historie.

A nejsou sami: dnešní dvaceti- a třicetiletí na rozdíl od svých rodičů nemusí svůj původ zatajovat, aby se dostali na vysokou školu nebo si udrželi pracovní místo. Hledání kořenů je pro ně a pro mnoho dalších hodně přitažlivé. I když kapka modré krve koluje v žilách skoro každého z nás (říká se s nadsázkou, že téměř každý Čech je potomkem Přemyslovců), doložit svůj rodokmen mnoho staletí zpátky nemůže každý.

Narodila jsem se s titulem

Slavný rod Belcrediů se pyšní tisíc let starou tradicí. Už v roce 1010, ze kdy pocházejí nejstarší doložené zprávy, hráli Belcrediové důležitou roli na dvoře milánského vévody. „Nejvíce mě dokáží. Žou pobavit ti, kteří si myslí, že tu žijeme jak před staletími. Asi se moc koukají na pohádky, ale je to milé,“ říká pětadvacetiletá Denisa Belcredi. Brněnská rodačka, která žije na rodinném zámku Belcredi v Líšni, učí bříšní tance, zabývá se masážími, čínskou medicínou a také pracuje na rozjezdu nového paintballového hřiště.

Přestože se narodila s titulem hraběnka, v rodině nemají žádné

speciální zvyky a vdát se může dle vlastního výběru – což ale například ještě v předminulé generaci možné nebylo. A tvrdí, že mít zámeček není zrovna praktická věc. Sám si na sebe nevydělá, naopak opravy nebo vytápění spolknou spoustu peněz.

„Odmalička žiju tak trochu jako v muzeu, a i když je to spojeno s rodinnou historií, moc mi to k srdci nepřirostlo. Nerada se upínám na věci, už jednou nám všechno vzali. Ale asi nejdražší mi je zámečkový park, ráda tam chodívám. Mít modrou krev pro mě ale rozhodně není jen o majetku. Je to určité vědomí, výchova, zodpovědnost i společenský status. Mám ke svým předkům velkou úctu, protože to byli nesmírně inteligentní, vzdělaní lidé, kteří sloužili své zemi,“ zamýšlí se Belcredi.

Rod Belcrediů je v současné době roztroušený po celém světě, jednou za čas se ale aspoň část sejde. Svoji historii má také dobře zmapovanou, Denisin otec Ludvík loni o tisíciletém milníku dokonce vydal obsáhlou publikaci v češtině a němčině.

To Ondřej Štěpánek musel přeskochit dvě generace a začít bádát na vlastní pěst. Tajemství svého původu začal rozkrývat s pomocí rodinného stromu. Do jeho sestavová-

ní se pustil ze nejprve ze zvědavosti, inspirací pro něj byla třídílná *Pamětní kniha rodu*, kterou sepsal jeho pradědeček. „Vzácné jsou pro mne zejména obrázky, které pradědeček kreslil a na kterých zvěčnil opravy nebo vytápění spolknou spoustu peněz,“ říká Štěpánek. Kresby spolu s plány přestaveb a několik málo fotografií jsou jedinými záznamy toho, jak kdysi statek vypadal. „Po 40 letech chátrání, které způsobila kolektivizace, se dnes nachází v žalostném stavu,“ dodává Štěpánek.

V roce 1956 můj rod vyhnali

Jeho rodina hospodářila na svobodném dvorci v obci Kloub (dnes Pohorovice-Kloub, o stavbě existují záznamy už z roku 1534) od přelomu 18. a 19. století. „V rodině se traduje například jedna historka spadající do doby před první světovou válkou. V době probíhajících vojenských manévřů si jejich velitel, následník trůnu arcivévoda František Ferdinand d'Este, vybral za svůj hlavní stan právě náš statek. Na tuto událost upomínal vzácný čajový servis, který od něj pradědeček obdržel, jenž se však od roku 1956, kdy byli pradědeček s dědečkem místní komunistickou buňkou vyhnáni a majetek znárodněn, nachází neznámo kde,“ vypráví devětadvacetiletý Štěpánek.

„Někdy mne zamrzí, že už nežijí pradědečkové jak z otcovy, tak z matčiny strany, protože se rodinnou historií zabývali. Už se tak nedozvím, co by na to všechno řekli,“ míní mladý badatel. Při pátrání po rodinné historii ho nejvíce překvapilo, že po generace tradované zkazky mají reálný základ. Zjistil napří-

Zámeček není zrovna praktická věc.

Sám si na sebe nevydělá, naopak opravy a vytápění stojí spoustu peněz.

„Někdy mne zamrzí, že už nežijí pradědečkové jak z otcovy, tak z matčiny strany, protože se rodinnou historií zabývali. Už se tak nedozvím, co by na to všechno řekli,“ míní mladý badatel. Při pátrání po rodinné historii ho nejvíce překvapilo, že po generace tradované zkazky mají reálný základ. Zjistil napří-

klad, že kolébkou rodu je ves Tourov, dnes osada města Bavorov. Jeho předci tu po sobě zanechali stopy ještě před třicetiletou válkou. „Zajímavou osobností rodu byl Tomáš Jan František, který se dal na církevní dráhu. Studoval na klatovské jezuitské koleji, poté se stal kaplanem a děkanem v Poličce, posléze děkanem v Chlumci nad Cidlinou, současně byl venkovským vikářem a nesidelním kanovníkem Kolegiální kapituly sv. Petra a Pavla na Vyšehradě. Svoji profesní dráhu završil v roce 1748, kdy byl zvolen děkanem kapituly. Císařovna Marie Terezie jej povýšila do českého rytířského stavu a současně mu udělila predikát *von Taurova* čili z *Tourova*. Domnívám se, že zvoleným predikátem chtěl poukázat na dávnou slávu rodu, který již upadl v zapomnění,“ odkrývá kus vlastní historie.

Vrstevníci Ondřeje Štěpánka většinou mají jiné zájmy, než je luštění zažloutlých textů v archívech. „Rodopis ale nevnímám jen jako koníček, беру ho svým způsobem jako povinnost, že jsem se zavázal zjistit o rodu co nejvíce a tyto poznatky pak předat dál, dalším pokolením. Stačí totiž relativně krátká doba jedné dvou generací – a povědomí o předcích se vytratí.“

Pokračování na straně II